

*Tanácsok,
időszelvények,
érdekességek*

2019
I. negyedév

I. negyedév

1. FELEMELNI KRISZTUST, AZ ISTEN FIÁT

Az új év már elkezdődött, de mielőtt köszöntenénk az érkezését, álljunk meg egy pillanatra és vessük fel a kérdést: Milyen is volt a múlt terhével tovatűnt esztendő? Mintha az apostol szavai éppen nekünk szólnának: „Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-e? Magatokat próbáljátok meg” (2Kor. 13,5). Isten ments, hogy ebben a fontos időszakban annyira lekössenek minket egyéb kérdések, hogy ne legyen időnk a komoly és becsületes önvizsgálatra! A jelentéktlenebb kérdéseket szorítsuk háttérbe, és tegyük az első helyre az örök érdekünkkel kapcsolatos dolgokat! (LHU 15,2)

Önerőből senki sem tudja bemutatni Krisztus jellemét; ám ha Jézus él a szívünkben, bennünk is Krisztus lelke fog lakozni; a hiányosságaink mind eltűnnek. Ki fog már az új év elején igyekezni arra, hogy új és igazi tapasztalatot szerezzen az isteni ügyekben? A jellemhibákat hozzátok helyre, amennyire csak lehet! Valljátok meg egymásnak a hibáitokat és tévedéseiteket! Tűnjön el minden elkeseredés, harag, rosszakarat! A türelem, a béketűrés, a kedvesség és a szeretet váljon lényetek részévé; akkor majd megtapasztaljátok mindazt, ami tiszta, kedves és jó... (LHU 15,3)

Milyen gyümölcsöt teremtünk az elmúlt esztendőben? Milyen hatást gyakoroltunk másokra? Kit vezettünk el Krisztus akoljába? A világ szeme rajtunk van. Valóban Krisztus élő levelei vagyunk, amelyeket ismer és olvas minden ember? Vajon Krisztus példáját követjük az önmegtágadásban, a szelídségben, a béketűrésben, a keresztviselésben, az odaadásban? Vajon Krisztus szolgálóként fog bennünket a világ felismerni...? (LHU 15,4)

Vajon az új esztendőben azon leszünk-e, hogy helyrehozzuk a múlt hibáit? Mindenkinek, egyen-egyenként ápolnia kell a krisztusi erényeket, hogy szelíd és alázatos szívű legyen, állhatatos, megingathatatlan, az igazsághoz ragaszkodó; mert csak így haladhatunk a szentségben, és készülhetünk fel a szentek örökségére. Kezdjük az évet teljes önmegtadással; imádkozzunk jó értelemért, hogy megérthessük az Üdvözítő hívását, hogy mindig és mindenütt Krisztus tanúi lehessünk (Signs of the Times, 4. január 1883). (LHU 15,5)

Emeljétek fel Jézust, ti, népeknek tanítói! Emeljétek fel Őt az intelmekben, az igehirdetéseitekben, az énekekben, az imáitokban! Irányítástok törekvéseiteket arra, hogy az összezavart, kétségbeesett, elveszett lelkek előtt rámutassatok az „Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűneit”! Késztesétek őket arra, hogy lássanak és éljenek! (R&H, 12. apr. 1892; LHU 15,6)

2. KRISZTUS ÖRÖK ÉBERSÉGE

„Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az ő jobb kezében tartja a hét csillagot, aki jár a hét arany gyertyatartó között: Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és túrérséged...” (Jel. 2,1-2)

Ez a kép Krisztus örök éberségéről szól. Krisztus a hét gyertyatartó között jár, gyülekezettől gyülekezetig, csoporttól csoportig, szívtől szívig. Nem alszik, és nem szunnyad Izraelnek őrizője. Ha a gyertyatartók emberekre lettek volna bízva, hányszor megtörtént volna, hogy a gyertyák fénye felcsillan, majd kialszik! De Isten nem emberek kezére bízta az egyházat. Krisztus, aki életét is adta a világot, hogy aki hisz Ő benne el ne vesszen, hanem hogy örök élete legyen, őrizi az Ő (egy)házát. Ő az Őrző, a Hű és az Igaz, az Úr templomának tornácán. (LHU 318,2)

Krisztus járt kelt a gyülekezetek között, széltében-hosszában bejárta a Földet. Érdeklődve figyel, vajon az Ő népe olyan lelki állapotban van-e, hogy előbbre vihesse az Ő országát. Minden egyházugyűlésen jelen van. Ismeri mindazokat, akiknek szívét megölytheti szent olajjal, amit másoknak is átadhatnak. Krisztus elégedett azokkal, akik hűségesen

végzik a szolgálatukat, szavaikkal és tetteikkel hirdetik Isten jellemét, mert Isten szándékát munkálják. (LHU 318,4)

„Tudom a te dolgadoat, és a te fáradságodat és türeseedet...” Krisztus minden Őt szolgáló ember múltját és tapasztalatát ismeri. Ezt üzeni az Ő népének: „Íme, az én markaimba metszettek fel téged (Ésa. 49,16). Figyeli az övéi szeretetteljes és kitartó tetteit... Krisztus a jobb kezében tartja a csillagokat, azzal a szándékkal, hogy a fényükkel beragyogtassa a világot. Így akarja felkészíteni az Ő népét a mennyei templomban való, magasztosabb szolgálatra... Mutassuk meg azért az életünkkel, hogy az isteni kegyelem mit tehet az emberiséggel (R&H, 26. maj 1903; LHU 318,5)

3. AZ ISTENI KINYILATKOZTATÁS, MINT AZ IGAZSÁG FORRÁSA

„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké.” (5Móz 29,29)

Isten eldöntötte, hogy kinyilatkoztatja magát. Ezért jött a Földre Jézus Krisztus személyében.

Amikor Jézus megkérdezte a tanítványait: „Engemet, (...) kinek mondanak az emberek?” Péter válaszolt: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” Jézus így reagált rá: „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.” (Mát. 16,15-17). Habár az elme és a tapasztalat nagyon hasznos eszköz, nem alkalmasak az igazság forrásának szerepére. Az ismeretet a kinyilatkoztatott dolgok révén kell megszerezni.

Hogyan kaptuk az isteni kinyilatkoztatást?

1. Isten szava Jézus Krisztusban lett kinyilatkoztatva! Ő a testé lett Ige. Az ótestamentumi Istent képviselve jött a Földre, úgymond: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát... Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt az Egyiptombeliek kezéből és felvigyem őt arról a földről” (2Móz 3,7-8).

Ugyanaz az Isten, aki megszabadította népét az egyiptomi rabságból, Jézus Krisztus személyében eljön, hogy megszabadítsa a világszerte

élő népét. Láta a nyomorunkat, aggódott a szenvedéseink miatt, ezért eljött, hogy segítsen rajtunk.

2. Isten szava Jézus Krisztus szavaiban nyert kinyilatkoztatást. A Biblia Isten szava. Elsődleges feladata hogy kinyilatkoztassa számunkra Istent és bemutassa Őt nekünk (Ján. 17,3). Erre feltétlenül szükség van, mivel az ellenség rossz fényben mutatta be Őt, Isten jellemét tévesen értelmeztük. Az egész Biblia egy óriási bizonyágtevés Istenről és arról, amit Ő tesz a bűn problémájának a megoldásáért a világegyetemben. Lehetőségünk van választani, hogy kinek az oldalára fogunk állni.

Isten szava hiteles. Elmondja nekünk, hogy bűnösök vagyunk, mert ez a mi valódi állapotunk. Amikor Isten azt mondja: Szeretlek benneteket, akkor az úgy igaz. Amikor Jézus azt mondja, hogy az Atyám szeret titeket, akkor Ő valóban szeret minket. „Ha pedig nem (így) volna, megmondtam volna néktek.”

3. Isten szava hozzánk az igehirdetés útján érkezik. A prédikáció az Isten hirdetett szava. „Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-e Isten e világnak bölcsességét? Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.” (1Kor 1,20-21)

„Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (aminthogy valóssággal az is), amely munkálkodik is ti bennetek, akik hisztek.” (1Thess 2,13)

Minden alkalommal, amikor Isten szava, ahogy azt az Ő Igéjében – a Bibliában – találjuk, hirdetve van, természetfeletti, titkos dolgok történnek. Azok az emberek, akik pozitívan válaszolnak, a földi határokat átlépve, Isten országába jutnak. Élettörténetük az Ő élettörténetének a részévé válik, és öröklétben részesülnek, az Atyával való örök életben, a lakóhelyen, amelyet Jézus készített a számunkra.

Honnan tudjuk mindezeket? „Ha pedig nem (így) volna, megmondtam volna néktek”, mondta Jézus. Jézus teljesen szavahihető. Az Ő szava megbízható. Egyszer majd valóban Vele leszünk a mennyeknek országában, amikor az üvegtengeren minden teremtmény énekelni

fogja a Mózes és a Bárány énekét. Ekkor végleg egyesülni fog Isten nagy családjá. (Jel. 15,3).

4. A TEREMTŐ ISTEN IMÁDÁSA

Az istenimádás feladata azon a tényen alapul, hogy Ő a Teremtő és életét minden lény neki köszönheti. Amikor a Szentírás istenimádásra és istentisztelésre szólít, a pogányok istenei helyett, mindig bizonyítékot ad Isten teremtői hatalmáról. „Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott” (Zsolt. 96,5). „Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? Szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat?”. „Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté; Ő az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen” (Ésa. 40,25-26; 45,18; LHU 51,2)

A zsoltáríró így tanít minket: „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhainak vagyunk.” „Jőjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 100,3; 95,6). A szent teremtmények, akik Istent a mennyben imádják, elmondják, miért teszik: „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek.” (Jel. 4,11; LHU 51,3)

A Jelenések 14. fejezetében az embereket istenimádásra szólítják, és a prófécia olyan embereket jelent be, akik a Hármasszöveg üzenetnek köszönhetően megtartják Isten Törvényét. A Törvény egyik parancsolata közvetlenül rámutat Istenre, mint Alkotóra. A negyedik parancsolat így hangzik: „De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja” „Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt” (2Móz. 20,10-11). Isten a szombatnapról továbbá azt mondja még, hogy „legyenek jegyül én közöttetek és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenedek” (Ezékiel 20,20). Az oka is meg van: „mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott” (2Móz 31,17; LHU 51,4).

Ameddig csak tényként fogadjuk el, hogy Ő a mi Alkotónk, az istenimádat oka is élni fog, a szombat pedig jel és ennek emléke marad. Ha a szombat általános ünnepnap maradt volna, az emberek gondolatai és érzelmei a Teremtőre irányultak volna, és Ő maradt volna a tiszteletük és imádatuk tárgya, nem jelentek volna meg a bálványimádók, se az iszentagadók, se a hitetlenek. A szombatünneplés az Istenhez való hűségünk jele, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”. Ebből következik, hogy az Isten imáadására és az Ő Törvényére való felszólítás, a negyedik parancsolat megtartására vonatkozó, külön kérés lesz. (A nagy küzdelem 423-425; LHU 51,5)

5. A GYŐZEDELMESES EGYHÁZ

Krisztus szent feladatot bízott az egyházára. Csatornáknak kell lennünk, amelyen át Isten kiárasztja a világra az ő kegyelmének kincseit, Krisztus felfoghatatlan gazdagságát. Az Üdvözítő semmit sem akar jobban, mint azt, hogy az Ő eszközeiként bemutassuk a világnak az Ő Lelkét és az Ő jellemét. Semmi másra nincs nagyobb szüksége e világnak, mint olyan emberekre, akik bemutatják az Ő szeretetét a világnak. Az egész menny várja azokat a férfiakat és nőket, akik által Isten bemutatja a kereszténység erejét. (LHU 315,2)

Isten egyháza az igazság hirdetésére kiválasztott eszköze, amelyet külön felhatalmazott erre a munkára; és ha hű marad a feladatához, engedelmes minden parancsához, a tökéletes isteni kegyelem fog benne munkálkodni. Ha hű marad a hűségfogadalmához, ha dicsőíti az Urat, Izrael Istenét, nem lesz erő, amely ellenállhatna neki. (LHU 315,3)

Az Istenért és az Ő művéért való buzgóság indította a tanítványokat, hogy nagy hatalommal hirdessék az Evangéliumot. Nemde a mi szívünkben is éghetne ilyen határozott vágy, hogy beszéljünk az embereknek az igazságról, az üdvözítő szeretetről és Krisztusról, még pedig a megfeszítettről? Minden keresztény előnye hogy ne csak várja, hanem fel is gyorsítsa Krisztus visszatérését. (LHU 315,4)

Amennyiben az egyház felöltözik Krisztus igazságának fehér ruhájába, és igyekszik tartózkodni a világgal való mindenféle egyesüléstől, akkor majd felvirrad rá a nagy és fényes nap hajnala. Az Istentől kapott

ígéretetek örökre megbízhatók maradnak. Örök tökéletességgé és nemzedékek örömévé teszi őt. Az igazságot elutasítók és megvetők ellenér az igazság győzni fog. Habár néha lassúnak látszik, de a haladását sohasem lehetett megállítani. Amikor az isteni üzenet ellenségeskedésbe ütközik, Isten még több erőt önt bele, hogy még erőteljesebb befolyással bírjon. Isteni erőtől támogatva utat tör a legnagyobb akadályok között és minden kellemetlenséget legyőz. (LHU 315,5)

Mi tartotta fenn Jézust az áldozatokkal és erőfeszítésekkel teli életben? Látta lelke győtrelmének gyümölcsét és meglegedett. Előre tekintve az örökkévalóságba, látta azok boldogságát, akiknek az Ő megaláztatása árán fognak megkegyelmezni és örök életet adni. Hallotta az üdvözültek örömujjongását. Hallotta, ahogy éneklük a Mózes és a Bárány énekét... (LHU 315,6)

Hittel léphetünk az örök város küszöbére, hallgathatjuk a kedves köszöntést, amellyel azokat köszöntik, akik ebben az életben Krisztussal együttműködtek. (AT, 418.419; LHU 315,7)

6. „ÍTÉLŐK ÜLÉNEK LE, ÉS KÖNYVEK NYITTATÁNAK MEG”

A mennyei könyvek, amelyek az emberek neve mellett jelentést tartalmaznak még az ő cselekedeteiről is, döntő hatással lesznek a mennyei bíróság ítéletére. Dániel próféta jegyezte fel: „Ítélok ülének le, és könyvek nyittatának meg” (Dán.7,10). A Jelenések könyvének írója ugyanerről a jelenetről ír, és hozzáteszi: „és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jel. 20,12; LHU 327,2).

Az élet könyvébe azoknak a neve található, akik Krisztusnak szolgáltak. Jézus mondta a tanítványainak: „azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben” (Luk. 10,20). Pál apostol így szólt hű munkatársaihoz: „kiknek neveik fölírva az életnek könyvében” (Fil. 4,3). Dániel, látva a véget ezt írta: „mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt” (Dán. 12,1), de hozzátette, hogy Isten népe megszabadul, „aki csak beírva találta a könyvben”. (Dán. 12,1; Jel. 21,27; LHU 327,3)

Az „emlékkönyvet” Isten előtt írták azoknak az embereknek a jótetteiről, „akik félik az Urat és becsülik az ő nevét” (Mal. 3,16). A hittel teljes szavaik, a szeretettel teli cselekedeteik, mindezt feljegyzik a mennyben. Nehémiás is erről beszélt, amikor feljegyezte: „Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival!” (Neh.13,14). Isten emlékkönyvében minden igazságos cselekedetet megörökítenek. Minden olyan alkalmat, amikor ellenálltunk a kísértésnek, amikor legyőztük a gonoszt, minden részvétteljes szót, amit kimondtunk, hűen feljegyeztek e könyvbe. Minden önfeláldozó cselekedet, minden szenvedés és Krisztus miatt esett szomorúság megtalálható benne. A zoltáros ezt mondta: „Te számon tartod bolyongásomat. Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne könyvedben!” (Zsolt 65,8 – új fordítású Biblia; LHU 327,4)

Az ember minden tettét megvizsgálják Isten előtt és hűség vagy hűtlenség cselekedeteiként jegyzik fel őket. A mennyei könyvekben minden név mellé szigorú pontossággal feljegyeztek minden rossz szót, bűnös cselekedetet, elvégzetlen kötelességet, titkos bűnt... (LHU 327,5)

A földi törvényszékek döntései iránt tanúsított legnagyobb érdeklődésünk is csak halvány árnyéka annak az érdeklődésnek, amit a mennyei törvényszék tanúsít, amikor az élet könyvébe bejegyzett neveket az egész föld Bírója megvizsgálja. Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe vetett hit által győztek, a mennyei Közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is „az előbbi hatalom” (Mik. 4,8) örökösei lehessenek. (Mik. 4,8; A nagy küzdelem, 431; LHU 327,6)

7. A MENNYEI SZENTHELY

Isten népének meg kell értenie a szenthely és a vizsgáló ítélet témáját. Mindenkinék tudnia kell, milyen helyet foglal el és mit tesz a mi nagy Főpapunk. Ellenkező esetben lehetetlen lesz nekik olyan hitet tanúsítaniuk, amelyre ebben az időben szükség lesz, és nem fogják megérteni milyen helyre állította őket Isten. Minden egyes ember megmentheti vagy elvesztheti a lelkét. Mindegyikünk esete Isten ítélőszéke elé kerül.

Egyszer mindenki szemtől szembe fogja találni magát a nagy Bíróval... (LHU 329,2)

A mennyei szenthely igazi központja a Krisztus művének, amelyet az emberiségért végez. Ez minden élő lélek számára nagyon fontos. Megnyitja szemeink előtt a megváltás tervét, és vezet minket a jövő felé, véges végig, felfedve előttünk a jó és a rossz közötti küzdelemben a jó győzedelmes diadalát. Nagyon fontos, hogy mindenki kutassa ezeket a témákat és eljusson abba az állapotba, hogy képes legyen megfelelni mindazoknak, akik őt az ő reménysége felől megkérdőzik. (LHU 329,3)

Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, „ahová útnyitóul bement érettünk Jézus” (Zsid. 6,20). A Golgota keresztjének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének leg súlyosabb kívánalmaival. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságaikat őszintén Isten elé tárhassák. (LHU 329,4)

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Péld. 28,13). Ha azok, akik hibáikat eltitkolják, és igazolni próbálják, meglátnák, hogy a sátán miként ujjong, és miként csúfolja miattuk Krisztust meg a szent angyalokat, akkor sietve megvallanák és elhagynák bűneiket. A sátán, a jellemhibákat kihasználva, megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, amennyiben az ember melengeti a hibáit. Ezért folyvást igyekszik Krisztus követőit azzal a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgy sem tudnak győzni... De Jézus – megsebzett kezére és összezúzott testére mutatva – képviseli ügyüket... Senki se higgye tehát, hogy nem tud megváltozni. Isten hitet és erőt ad hibái legyőzéséhez. (GC, 489; LHU 329,5)

8. AZ UTOLSÓ VÁLSÁG

A vég idejében élünk. Az idő gyorsan beteljesedő jelei hirdetik, hogy Krisztus eljövetele közel van, az ajtó előtt. Ünnepeyes és fontos időszakban élünk. Isten Lelke fokozatosan, de biztosan visszavonul a földről. Isten kegyelmének megvetőit már csapások és büntetőítéletek sújtják. A szárazföldön és tengeren történő szerencsétlenségek, a társadalom rendezetlen állapota, a háborúk riasztó hírei baljóslatúak. A legnagyobb jelentőségű események közeledését jelzik. (LHU 356,2)

Sátán ügynökei egyesítik és megszilárdítják erőiket. Erőt gyűjtenek az utolsó nagy válságra. Nemsokára nagy változások történnek világunkban és a végső események gyorsan leperegnek. (LHU 356,3)

A világunkban uralkodó állapotok azt mutatják, hogy csakhamar nehéz idők jönnek reánk. A napilapok állandóan arra utalnak, hogy a közeljövőben rettenetes küzdelem vár reánk. Gyakoriak a vakmerő rablások, sztrájkok, gyilkosságok mindenhol. Ördögöktől megszállt személyek férfiakat, gyermekeket és nőket gyilkolnak le. Az embereket megőrjíti a bűn; a gonoszság mindenféle faja uralkodik. (LHU 356, 4)

Az ellenség megrontotta az igazságot és önző nyereségvágygal töltötte be az emberek szívét. „És eltávozott a jogosság és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be” (Ésa. 59,14).

Az éhező emberiség kiáltásai feljutottak Isten elé, mialatt az emberek hatalmas vagyont halmoznak fel az elnyomás és zsarolás különféle módszereivel. (9T 11.12; LHU 356,5)

A Szentírás leírja azokat az állapotokat, amelyek közvetlenül Krisztus eljövetele előtt uralkodnak majd. (9T, 13; LHU 356,6)

Félelmetes próbák és megpróbáltatások várnak Isten népére! A háború szelleme felingerli, feltüzeli a nemzeteket a föld egyik végétől a másik végéig. Azonban az eljövendő nyomorúság közepette, amelyen még nem volt a nemzetek fennállása óta, Isten népe szilárdan áll. Sátán seregei nem semmisíthetik meg az Úr gyermekeit, mert Isten sokkal erősebb angyalai megvédelmezik őket (9T 11-17; LHU 356,7)

9. RETTENETES VÁLSÁG KÜSZÖBÉN

Ez az idő már nagyon közel van. Az idők jelei ma azt mutatják, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden forrong. Szemünk előtt teljesednek a Megváltó jövendölései az Ő eljövételét megelőző eseményekről. „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé” (Mát. 24,6-7; LHU 364,2)

Mindenki számára rendkívül nagy jelentőségű időben élünk. Uralkodók és államférfiak, bizalmi állású és hatósági emberek, minden társadalmi osztályból való gondolkozó férfiak és nők figyelme a körülöttünk zajló eseményekre szegeződik. Figyelik a nemzetek egymás közti viszonyát. Észreveszik, hogy milyen feszültség uralkodik minden területen. Ráébrednek arra, hogy valami súlyos és döntő esemény van készülöben – hogy a világ rettenetes válság küszöbén áll.

A Biblia, és csakis a Biblia ad helyes látást ezekről a dolgokról. Benne tárnak fel világunk történelmének végső nagy jelenetei, azok az események, amelyek már előrevetítik árnyékukat. Közeledésük zaja megremegetti a földet, és az emberek meghalnak a félelemtől. (LHU 364,4)

„Az Úr elpusztítja, felforgatja a földet, feldúlja felszínét, szétszórja lakóit. (...) mert megszegték a törvényeket, megmásították a rendelkezéseket, megszegték az örök szövetséget. Ezért átok emészti a földet, megbűnhődnek lakói” (Ésa. 24,1–6; LHU 364,5)

„Ó, hogy gyötrődik egész bensőm, elszorul a szívem! Háborog a szívem, nem hallgathatok, mert lelkemben hallom már a kürtszót, a harci riadót! Romlás romlást ér, elpusztul az egész ország” (Jer 4,19–20; LHU 364,6)

„Ha az Urat tartod oltalmaznak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás” (Zsolt 91,9-10; LHU 364,7)

Isten nem fogja cserbenhagyni az Ő népét a legnagyobb veszély órájában, amely fenyegeti. Isten megígérte számára a szabadulást. Ezt mondja az Úr: „Íme, visszahozom Jákob sátorának foglyait, és könnyörülök az ő hajlékain, és a város felépíttetik az ő magas helyén, és a palota a maga helyén marad.” (Jer. 30,18; LHU 364,8)

Akkor teljesül Isten szándéka. Országának elveit megdicsőíti mindenki a nap alatt. (PK, 538; LHU 364,9)

10. TANULNI AZ ÖRÖK ÉLET SZÁMÁRA

Amint a világtörténelem végéhez közeledünk, különösképpen kell foglalkoznunk az utolsó időket érintő próféciaikkal. Az újtestamentumi iratok utolsó könyve tele van igazságokkal, csak meg kell értenünk őket. Sátán sok ember lelki látását olyannyira elhomályosította, hogy örülnek, ha bármilyen indokkal elkerülhetik a Jelenések könyvének tanulmányozását. Krisztus azonban szolgálja, János által kinyilatkoztatta, hogy mi lesz az utolsó időben, és ezt mondta: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratlak abban”. (Jel. 1,3; LHU 378,2)

„Az pedig az örök élet - mondta Krisztus -, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Ján 17,3). Miért van az, hogy nem látjuk meg ennek az ismeretnek az értékét? Miért nem égnek izzón ezek a dicsőséges igazságok szívünkben, egész lényünket áthatva? Miért nem hirdetjük őket remegő ajakkal? (LHU 378,3)

Isten megismerteti velünk Igéje által mindazokat az igazságokat, amelyek üdvösségünkhöz nélkülözhetetlenek. Már ezrek merítettek vizet ezekből a kutakból, az élet kútjaiból, de tartalmuk mégsem csökkent. Ezek néztek fel az Úrra, és Őt szemlélve átalakultak „ugyanazon ábrázatra”. Lelkükben tűz ég, amikor jelleméről beszélnek, elmondva, mit jelent nekik Krisztus, és mit jelentenek ők Krisztusnak. Az Igének e kutatói azonban nem merítették ki ezeket a nagyszerű és szent mondanivalókat. Ezek és ezrek foglalkozhatnak még a megváltás titkainak kutatásával. Amikor Krisztus életét és missziójának jellegét vizsgáljuk, minden egyes próbálkozásunkkor az igazság sugari tisztábban ragyognak. Minden újabb kutatás nyomán az addig ismertnél érdekesebb tárul elénk. Ez a témakör kimeríthetetlen. Krisztus testté válásának, engesztelő áldozatának és közbenjárói munkájának kutatása az idők végéig foglalkoztatja a szorgalmas tanulókat. A végtelenségbe nyúló örökkévalóságot várva kiáltják: „Nagy a kegyességnek eme titka!” (1Tim 3,16; LHU 378,4)

Az örökkévalóságban megtudjuk azt is, ami már itt is feltárult volna előttünk, ha befogadtunk volna minden felvillanó fénysugarat. A megváltás kérdései töltik be a megváltottak szívét és gondolatvilágát. Erről beszélnek az örökké tartó korszakokon át. Meg fogják érteni azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus szeretett volna tanítványainak feltárni, de nem volt elég hitük megértésükhöz. Krisztus tökéletességét és dicsőségét egyre újabb megvilágításban fogják látni. A végtelen korszakokon át a hű Gazda újat és régít hoz elő kincstárából. (COL 134; LHU 378,5)

11. ALÁZATOS, KITARTÓ IMA

„Illés ember volt, hozzánk hasonló *természetű; és imádsággal kérte*, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.” (Jak. 5,17-18)

Illés tapasztalatából fontos tanulságokat vonhatunk le. Mikor Kármel hegyén esőért imádkozott, az Úr próbára tette hitét. Ő ennek ellenére is állhatatosan megismételte kérését. (2 SDA BC 1034)

A szolga figyelt, Illés imádkozott. A szolga hatszor tért vissza, hatszor mondta: „Nem látszik semmi, nincs felhő, nincs jele esőnek.” A látnók mégsem adta föl csüggedten. Végigtekintett életén, hogy hol mulasztotta el Isten tiszteletét... Amint Illés a szívét vizsgálta, egyre kevesebbnek és kevesebbnek látta magát mind a maga becsülésében, mind Isten szemében. Úgy tűnt előtte, hogy ő semmi, hogy Isten a minden. Mikor elérte a maga semminek tartásának a pontját, mikor, mint egyedüli erejébe és igazságosságába, a Megváltóba kapaszkodott, a felelet megérkezett. A szolga előállt s így szólt: „Íme kicsinyke felhő jelent meg a tenger felől, tenyérnyi nagyságú.” (1Kir 18,44)

Olyan Istenünk van, akinek füle nincs zárva kéréseink előtt. S ha próbára tesszük szavát, az Úr tiszteletben fogja tartani hitünket. Azt akarja, hogy összes célunk az ő céljával fonódjon össze. Akkor kockázat nélkül meg tud áldani minket; mivel nem magunknak tulajdonítjuk a dicsőséget az áldás elnyerésekor, hanem Istennek adózunk dicsérettel. Isten nem mindig felel imánkra, mikor előízben hívjuk őt, hiszen ha ezt tenné, akkor biztosra vennénk, hogy jogot formálhatunk a ránk árasz-

tott összes áldásokra és kedvezésekre. Szívünk vizsgálása helyett, hogy melengetünk-e gonoszságot, vagy bűnbe merültünk-e, hanyagul megfedkeznenk róla, hogy őtőle függünk...

Illés megalázta magát, míg csak olyan lelki állapotba nem került, mikor nem tulajdonítaná többé magának a dicsőséget. Az Úr ezzel a föltétellel hallgatja meg imánkat. (...) Magasztaljátok hát Istent teljes szívből, lélekből, erőből, értelmetekkel és képességetekkel; hiszen egyedül ő méltó a dicséretre. (2 SDA BC 1034)

12. HÁLAADÓ LELKÜLET

„Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.” (1Thess 5,18)

Bármilyen legyen is a napunk, bármilyen fáradtak, feszültek vagyunk is, az áhítat legfontosabb része mindig az lesz, amikor hálásan magasztaljuk Istent. A hálás szív olyan, mint az örökzöld fa: akár hó esik, akár szél fúj, akár eső zuhog - a fa nem dobja le a leveleit. Minden évszakban zöldell. Milyen lenne mindig hálás szívű hívők társaságában lenni, a körülményektől függetlenül? Képzeltetek el egy olyan gyülekezetet, amelyben a hívők mindig örömmel kifejezik a hálájukat.

Pál apostol emlékezteti a szenvedő gyülekezetet, hogy a hálaadó lelkület örömteljes lelkületet ápol. Kéri a gyülekezetet, hogy támaszkodjon Isten felemelő irgalmára és akkor teljesek lesznek háládatossággal. „Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye az Isten dicsőségére. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul.” (2Kor 4,15-16). A gyülekezet, amelyhez Pál apostol a levelét intézte, sok olyan bajon ment keresztül, amely már önmagában elég lett volna a hitközösség életörömének a megsemmisítéséhez. Pál apostol felhívta a hívőket, hogy emeljék fel szemeiket és hálaadással dicsőítsék Istent, hogy elvehessék az áldásokat, amelyek felülmúlják a körülményeket, amelyben találatnak.

Jézus egyszer Júdea és Samária határvidékén járt. „És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának: „És felemelék szavukat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! És mi-

kor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának. Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval; És arccal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samáriabeli vala. Felelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találtattak, akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?” (Lukács 17,12-18)

Ellen G. White, a Jézus élete című könyvben ezt írta: „A menny minden kincsét odaadta az ember megmentéséért, aki mégsem törődik Isten nagy szeretetével. Hálátlanságával bezárja szívét az Úr kegyelme előtt” (287. old.). A Megváltó talán ma is felteszi a kérdést. Hol vannak a hívők? Hol vannak a hálaadó lelkülettel érkező hívők? Hol vannak a hívők, akiket annyira megérintett Isten golgotai kegyelme, hogy csak azt tartják beszélgetésre egyedül érdemes témájuknak? Hol vannak azok, akiknek az életét megváltoztatta az evangélium igazsága? Hol vannak Istennek azon gyermekei, akik csak azon siránkoznak, hogy nincs szó, amellyel kifejezhetik Isten iránt érzett hálájukat, mindazért, amit értük tett? George Meredith mondta: „A hála a szív emlékezése.” Képzeljétek el, mennyire könnyű ma elfelejteni, mit tett értünk Isten, vagy úgy eltölteni a napot, hogy észre se vettük Isten áldásait, ahogy a Lukács evangéliumából ismert kilenc leprás emberrel megesett.

A hálás szív csordultig megtelt, ezért nem tud helyet adni a csüggedésnek. Gondoljunk csak arra a szemléltető mesére, amikor egy ember rátalált a sátán magtárára, ahol az emberi szívbe elvetendő magokat őrizte. Legtöbbet éppen a csüggedés magvából tartott, amely szinte mindenütt szépen kikelt. Amikor megkérdezte őt, hogy van-e hely, ahol a csüggedés magva egyáltalán nem tud kihajtani, a sátán ezt válaszolta: „Az egyetlen hely, ahol a csüggedés magva nem tud kicsírázni: a hálás ember szíve”. Habár ez csak egy hasonlat, mégis jól illusztrálja a hálados szív természetét.

13. AZ ÖNURALOM

„Jobb a hosszútűró az erősnél; és aki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz meg.” (Péld. 16,32)

Lelkületünket uralni csak feltétlen önfegyelmeléssel lehet, ha szavainkat és minden cselekedetünket Isten igazságának mértékegységéhez szabjuk – s a gonosznak is csak így lehetséges ellenállni. Aki megtanulta, hogy uralkodjon az indulatain, az felül fog emelkedni a kicsinyességeken, a visszautasításokon és bosszantásokon – amelyeknek szüntelenül ki vagyunk téve –, s ezek nem vetnek többé árnyékot a lélekre.

Isten akarata az, hogy az emberek életét a megszentelt, józan és királyi hatalma uralja, amelyet isteni kegyelem irányít. Aki uralkodni tud a saját lelkületén, az rendelkezik ezzel az erővel. (MYP 134)

A test nagyon fontos eszköz az értelem és a lélek fejlődésén keresztül a jellem kialakításában. Ezért a lelkek ellensége kísértéseivel az ember fizikai képességeit akarja gyengíteni és eltorzítani... Testünket lényünk magasabb rendű képességei kell uralják. Az akarat uralkodjék az indulatokon, az akarat pedig legyen Isten uralma alatt... Értelmünk, fizikai állóképességünk és életünk hossza változhatatlan törvényektől függ. E törvények iránti engedelmesség által az ember legyőzheti önmagát, saját hajlamait, győztes lehet az „erők és hatalmak” harcában „a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak” (Eféz. 6,12; PK 488).

A dánieli lelkületre napjaink ifjúsága is szert tehet. Meríthetnek ugyanabból az erőforrásból, ugyanúgy uralkodhatnak önmaguk felett, és életükben megmutatkozhatnak ugyanazok a kegyelmi ajándékok éppoly kedvezőtlen körülmények között is. Ha bűnre csábító környezetben élnek is, különösen nagyvárosainkban, ahol az érzéki öröмок minden formája hívogat, Isten kegyelméből szilárdak lehetnek abban a szándékukban, hogy megdicsőítik az Úr nevét. Erős elhatározással és éberren őrködve ellen tudnak állni a lelkük ellen támadó minden kísértésnek. (PK, 489)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018
Istentiszteleti használatra